

Bemærkninger til lovforslaget

Der er en trængsel af skatteyderbetalte økonomer til at kokkerere lovgivningen. Skal nogen bevares, bør det nok være regeringens umiddelbare rådgivere. Fhv. økonomiminister Per Hækkerup, Aalborg Stiftstidende (for eksempel lederen 8. december 1977), VS (L 281 af 19. august 1976) og dagbladet B.T.s lederskribent den 5. februar 1974 har blandt mange andre argumenteret sagligt for, at der ikke er tilstrækkeligt positivt nettoresultat af det økonomiske råds virke til, at denne skrivedordsarbejdsinstitution bør opretholdes.

I de siden forløbne år er synspunktet blevet styrket ved, at der i indland og udland som udslag af EDB-alderen er skudt stadig flere prognoseinstitutter i vejret – ofte organiseret inden for storbankerne, fagbevægelsen eller erhvervsorganisationerne. Fra OECD, Verdensbanken og et væld af andre kilder indgår næsten dagligt vejrberetninger om det internationale økonomiske klima, og nationalt udspyr Danmarks Statistik, Nationalbanken, ministrenes pressesekretariater, lovmodelrådet, budgetdepartementet, Det økonomiske Sekretariat, Kommunernes Landsforening, Amdsrådsforeningen og deres forskningsinstitut o.s.v. en stormflod af oplysninger, som bearbejdes løbende af økonomiske journalister ved dagblade og tidsskrifter.

Forholdet er altså blevet det, at det vælter frem med så mange økonomiske spådommerier, at de suger kraft fra hinanden i én forvirring. Folk hæfter sig mere ved deres uenighed om decimalerne end ved fremmaningen af den katastrofetrussel, der hviler over dansk økonomi. Blandt andet fordi Radioavisen dobbeltmoralisk optræder, som var den feinschmecker, og giver hver ny redegørelse et referat ud fra en eller anden detailsynsvinkel, der

nok individualiserer den pågældende rapport, men fuldstændig forkvakler helhedsbilledet for de lyttere, der ikke er nationaløkonomiske eksperter. Derfor gør det mere skade end gavn at have så mange spåmænd. En rationalisering vil mindske usikkerheden. I det nuværende Babelskaos lytter folk kun til det, som de i forvejen selv mener, og kasserer alt andet.

Når der skal luges ud, er det fornuftigt at begynde med de skatteyderbetalte ordninger. Og vismandsordningen er aldrig blevet, hvad den burde have været. Blandt andet fordi regeringen ved udnævnelser af vismænd har foretrukket spytlikkere, der kunne bekræfte deres egen fejlslagne politik fremfor de dygtigste på markedet, såsom for eksempel Jørgen Gelting. Og slumper regeringen sig endelig til at udnævne en, der kan tale selv, skræmmer man ham hurtigt væk fra dydens smalle vej, jfr. for eksempel postyret omkring Karsten Laursens tiltrædelsesudtalelser fra maj 1981. Kort sagt: Vismandsordningen har nu gennem 20 år bevist, at den ikke er noget egnet instrument til at lancere konstruktiv nytænkning. En af årsagerne er givetvis, at der har dannet sig den tradition, at vismændene så at sige altid udtages fra den snævre – og oftest verdensfjerne – gruppe af menneskeheden, som udgøres af danske økonomiprofessorer. Vismændenes tilkendegivelser er hverken neutrale, objektive eller videnskabelige.

Derfor anfægter nærværende forslag 1962-institutionens fortsatte eksistensberettigelse. Den kom jo også udelukkende til verden på grund af det radikale venstres herostratisk berygtede naivitet.

I 1981 var driftsudgifterne ved det økonomiske råd 2.930.589 kr., mens der indkom 131.224 kr. ved salg af rådets produkter.